

Zsoltár az idők végéről

*Isten kioltja a zengést
virágokban és sugarakban,
lehalkítja a szélzúgást, esőverést,
réten a színek harsogását,
lombokban a kristály varázslatot,
vizekben a hemzsegség ígérését,
tavaszi szárnyak farsangját a levegőgben.*

*Csupa kék, csupa zöld, veres és aranysárga
a múltó szimfónia, a belülről felhangzó ígélet,
a mindig megújuló sugallat,
mielőtt szavakká kipendül
már fénylik, mosolyog, mérettelen és sugárzón
a semmiből fakadó teljesség,
az egyetlen átváltozás, az ezertükrű időé, ahogy*

*csápokká, szárnyakká, arcokká testesül,
borzongásból rügyekké,
porból zenévé, avarból ragyogássá,
pikkelyekből pezsdül tücsök-cirippé,
gyümölcsoltó fuvallattá, szempárok ámulásán
fülemüle-zsoltárrá fakad a berekben,
orfikus szavakká, síp- és dobzengéssé a pusztaságon.*

*Most elbúcsúzik az évszakok köre,
aláperegnek a tollak, a szirmok, a nyárfa
ezüst ejtóernyői a koranyári verőfényben,
rovarcsápok tétova percegése, szentjánosbogárkák
bujdosó fényzilánkjai, fecskecsivit és varjúkárogás,
hajnali antennán a rigófütty, virágléptű szélben
völgyek és meredélyek mindig magukból-újulása.*

Isten veletek, mondanám,
 de pontosabb a szó így: Isten nincs veletek,
 nincs velünk többé, elhagyta egykor fénylő birodalmát,
 e méltatlan bolygót,
 kiköltözött a szélből, virágfakadásból,
 porzókból és bibékből,
 elfutó vadvizékből.

Méltatlanok voltunk az ígéretre,
 a testünkben folytatódó csodára,
 a varázslatra, hogy arcunk megsokszorozódik
 vágyban és ölelésben, visszaámul a teremtőre,
 kiválik és elkeveredik, miközben egyfivású
 kővel és vízzel, fűszállal, kígyóval, pillangóval
 egytestvér, maga is préda és ragadozó.

Nincs sugallat többé, csak suttogás,
 se álomi révülés, csak józan lamentálás,
 csitirilány első sikolya helyett a hús ígérete,
 kimérve öl, mell, tompor igény és rendelés szerint;
 a nagy kókler-mutatvány: urnák és zászlók,
 bankok, mészárszékek és szeméttelpek,
 gazdátlan embernyájak és kongó vezényszavak.

Az ember utáni éjszakában
 autótemetők és reklámfény-zuhatagok,
 égő olajkutak és viaduktok az elmúlás felett;
 hová futnak az acél-szauruszok, nem tudja senki,
 hová a szárnyas robotok a légen át, nem kérdi senki,
 nincs álom, ábránd, cél, ítélet,
 csak ünneptelen túlélés, ürítés és töltekezés.

Marad a kopár kopogás, a zenétlen zengés,
 szerteszórva évszakok üledéke,
 csörömpölő hadak fekete-mágusok nikkal-szörnyeivel,
 holott a tájak mérgezetek,
 fölösleges a tülekvés, a hánytorgás, a csörtetés,
 a sakál-rikácsolás az elérhetetlen földért,
 a birtoklás vágya, mikor már birtok nincs.

Se édenkert, se pálmás part, se biztos rév,
 se kardos angyal,
 hiába iránytű, ima és jósigé,
 hiába a csillaglátók pusmogása,
 kristálynézők habókos lázbeszéde,
 közgazdászok és augurok kufár magakelletése hiába,
 közel az idők vége.
 Nincs érvényes hang, csak kiművelt makogás,

talmi prófétálás, akarnok eszelősség,
koldusok és látnokok gajdolása
visszhangtalan, és a befelé nyíló tükörfolyosón
gyűlik a szorongás, a rettenet,
az álomi végtelenben a sértett sóvárgás,
mert nem nyílnak meg a vizek többé léptünk előtt.

